

Volgens een recente berekening van de Engelse marinehistoricus Michael Lewis zouden er na de uitvaardiging van het bewuste decreet tot aan de val van het keizerrijk in 1814 ongeveer 16.000 Engelsen geïnterneerd zijn geworden. Het voortreffelijke boek van Lewis over *Napoleon and his British captives* bevat behalve een naamlijst van in Franse krijgsgevangenschap geraakte marine-officieren een dito lijst van geïnterneerde burgers. Op laatstgenoemde lijst vinden we onder allerlei andere slachtoffers ook de man vermeld, wiens papieren, doordat hij als inwoner van Rotterdam met de Hollandse justitie in aanraking kwam, gedeeltelijk hun weg naar het Algemeen Rijksarchief hebben gevonden. Hun betekenis ontlenen ze aan het feit, dat ze ons een indruk weten te verschaffen van de koelbloedige wijze, waarop tegen alle voorschriften in de blokkade van Engeland werd ontdoken. Aangevuld met gegevens uit het in de Archives Nationales te Parijs berustende dossier betreffende John Moore, stellen ze ons in staat diens lotgevallen tot in bijzonderheden te achterhalen.

Het Franse politiedossier bevat als oudste stuk een request onder dagtekening 27 mei 1803 aan de minister van Binnenlandse Zaken, waarin Moore verklaart sinds zes maanden in Frankrijk te zijn en een fabriek van tuleweefsels te hebben opgericht. De fabriek draait al twee maanden en heeft twintig à dertig werklieden in dienst, welk aantal binnen een jaar tot drie- à vierhonderd zal stijgen. Voor de aankoop van machines en verdere benodigdheden heeft Moore 1400 pond sterling in het bedrijf moeten steken. Vijf machines zijn momenteel in werking gesteld, vijf andere, die reeds twee maanden geleden te Parijs zijn gearriveerd, zullen binnen enkele dagen gemonteerd zijn. Aangezien de Generale Staf hem heeft laten weten, dat hij en zijn twee Engelse werkbazen John Wells en George Armytage binnen een week naar Fontainebleau moeten verhuizen, als hij geen vergunning mocht krijgen om in Parijs te blijven, verzoekt hij de minister hem een verblijfsvergunning te verlenen. Op de hoogte gebracht van het feit, dat zijn aanvraag het ministerie van Justitie moest passeren, diende Moore diezelfde dag bij de minister van Justitie een verzoekschrift in van gelijke strekking, dat hij door zijn Parijse bankier Faber van de firma Razuret, Faber en Compagnie liet ondersteunen. Deze legde er in zijn aanbeveling de nadruk op, dat Moore zich door de vestiging van een fabriek te Parijs de vijandschap van Groot-Britannië op